

A Generális Apát levele 2011 Karácsonyára

A fügefa és gyökerei

Kedves Ciszterci Testvéreim!

Vietnámban tett hosszú utazásom lehetővé tette, hogy még inkább elmélyüljön bennem Rendünk, hivatásunk és küldetésünk megismerése. Kegyelem minden, ami arra sarkall bennünket, hogy kitartóan kövessük az utat, amelyet egyedül a Szentlélek segítségével tudunk bejárni. Ázsiai testvéreink és az ő népük vitalitása, befogadó vendégszeretete, szegénysége és egyszerűsége tudatosabbá tette bennem azt az elköteleződést, amelyet az Úr vár tőlünk, attól függetlenül, hogy milyen feltételek között, vagy milyen kultúrában élünk. Mindenütt sürgetően szükség van arra, hogy elmélyítsük monasztikus és cenobita hivatásunk tapasztalatát és az erre irányuló formálódást, mert csak így tudunk igaz tanúságot tenni magunknak, a közösségeinkbe belépőknek és a társadalomnak, amelyben élünk, arról az új emberiségről, amelyet az Isten Fia lehetővé tett azáltal, hogy emberré lett.

Krisztus embersége mindnyájunk számára egy új élet megtapasztalása lett, amely visszavezet bennünket az Atyához a Lélek fuvallatában. Ahhoz azonban, hogy mindez konkrétan megvalósulhasson az életünkben, egészen át kell engedni magunkat ennek a tapasztalatnak, követve az Urat lényünk mélyéből. Krisztust követni, ez minden regula regulája, és számunkra, miként ciszterci Atyáink és Anyáink számára, Szent Benedek az, aki tanítja ezt a krisztuskövetést: „*Övezzük fel tehát derekunkat hittel és a jó cselekedetek gyakorlásával, és az Evangélium vezetésével járjuk az ő útjait, hogy méltók legyünk meglátni azt, aki országába hívott minket.*” (RB Prol. 21)

Ebben a tapasztalatban, a követendő úton, mindenütt kicsit fáradtnak és bizonytalanoknak érezzük magunkat. Ráébredtem arra, hogy a nagy és fiatal vietnámi közösségek problémái felettébb hasonlítanak a kicsi és öregedő nyugati közösségek problémáihoz. Alapjában véve mindnyájan küzdünk azzal, hogy egyszerűen rábizzuk

magunkat erre az útra, amelyet Isten Igéje javasol nekünk azáltal, hogy emberré lesz és meghív arra, hogy kövessük Őt. Miért is olyan nehéz ez? Miért félünk attól, hogy egyszerűek legyünk?

„Honnan ismeresz engem?”

Jézust azért követték első tanítványai, mert vonzotta és elbűvölte őket személye és szavai. A Vele való találkozás olyan esemény volt, amely egész életüket belevonta abba a vágyba, hogy mindig Vele maradjanak. Senki sem volt képes magyarázatot adni erre a bűvöletre. Olyan megtapasztalás volt ez, amelyet többé nem tagadhattak le, még a saját hűtlenségeikben, megtagadásaikban, vagy árulásaikban sem. Ami igazából megérintette őket, az az volt, hogy a találkozás Jézus titkával, saját maguk titkát is feltárta előttük, saját életük, eredetük és hivatásuk, saját sorsuk titkát.

Amikor Jézus látja Natanaelt közeledni hozzá, kijelenti: „Íme egy igaz Izraelita, egy ember, akiben nincsen kétszínűség.” Erre Natanael, meglepődve megkérdezi Jézust: „Honnan ismeresz engem?” (Jn 1,47-48).

Ezzel a kérdésével Natanael rámutat arra, hogy ráérezett és megértette, hogy Jézusban saját élete titka is feltárul előtte. „Honnan ismeresz engem?” Jézus minket oly kezdet óta ismer, amelyet mi nem ismerünk, mert ez az a kezdet, amely megelőz bennünket a minket Fia képmására teremtő Atya tervének örökkévalóságában. Jézus titokzatos választ ad: „Mielőtt még Fülöp hívott volna, láttalak a fügefa alatt” (Jn 1,48). Natanael azonban megérti, hogy csak Jézusra figyelve és Őt közlőre követve lehetséges visszatérnie ahhoz a kezdethez és elérnie azt a célt, ahonnan Jézus őt ismeri. Valójában Jézus kezdettől fogva hirdeti és megígéri tanítványainak a Benne lévő véső céljuk kinyilatkoztatását és tapasztalatát: „Bizony, bizony mondom nektek: látni fogjátok, hogy megnyílik az ég, és Isten angyalai föl és alá szállnak az Emberfia felett.” (Jn 1,51.)

Saját titkunk fölfedezése, mikor Krisztus titkával találkozunk, megmaradhatna a meglepődés, és a rácsodálkozás szintjén, amelyet a Krisztussal való első kapcsolatba lépésünk ébreszt bennünk, anélkül, hogy mindez kihatna az életünkre. Így, noha vonz bennünket Krisztus, nem kezdjük el hallgatni Őt és alázatos hűséggel követni. Ahhoz, hogy lássuk „a megnyílt eget, Isten angyalaival, akik föl és alá szállnak az Emberfia felett”, ahhoz azt is kérjük, hogy járjunk Jézussal életünk mindennapjaiban. Szent Benedek úgy mondaná, hogy föl kell másznunk az alázat létráján: „Azért, testvérek, ha a legtökéletesebb alázatosság csúcsát el akarjuk érni, és gyorsan el akarunk jutni arra az égi felmagasztalásra, amelyre a jelen élet alázatossága révén emelkedhetünk, akkor fölfelé törekvő cselekedeteinkkel olyan létrát kell felállítanunk, amilyen Jákobnak jelent meg álmában, s amelyen angyalokat látott fölemelkedni és alászállni. [...] Ez a felállított létra pedig földi életünk, melyet, ha alázatos a szívünk, az Úr az égig emel.” (RB 7,5-8)

Ez az út vezet bennünket az igazi és alázatos önismerethez, amely egyre inkább megegyezik azzal az ismerettel, amellyel Krisztus ismer minket az Atya fényében, a Szentháromság titkának fényében, ahonnan úgy ismer bennünket is, miként Natanaelt ismeri.

A fügefa alatt

Az az első felelet, amelyet Krisztus a még kételkedő Natanaelnek ad: „Mielőtt Fülöp hívott volna, láttalak a fügefa alatt” (Jn 1,48), és amely Natanael azonnali, lelkes hitvallását kiváltotta: „Rabbi, Te vagy az Isten Fia! Te vagy Izrael királya!” (Jn 1,49), Jézusnak ez a felelete az Evangéliumnak azon titkai közé tartozik, amelyekről csak az égből fogjuk megtudni, hogy mit jelentenek valójában, kicsit mint, az, amit Jézus írt a földre a házasságtörő asszonyról szóló evangéliumban (Jn 8,6-8), vagy az, amit Péternek mondott Jézus János evangéliumának utolsó jelenetében (Jn 21,19).

Addig is míg megtudjuk, hogy mit csinált Natanael ott a fügefa alatt, annyit mégiscsak föltételezhetünk, hogy ott, a fügefa alatt volt az ő gyökere, és ennek a fának az árnyékában fejeződött ki valamiképpen az a hozzáállása, amely különösképpen is belegyökerezett életét Izrael népe hivatásának igazságába: „Íme egy igaz Izraelita, egy ember, akiben nincsen kétszínűség.” (Jn 1,47)

Vietnámi tartózkodásom során különösképpen is megérintett az Isten türelméről szóló Evangélium, amely megengedi, hogy még egy évig a földben maradjon a terméketlen fügefa, azért, hogy a szőlőműves fölássza és megtrágyázza körülötte a földet (vö. Lk 13,6-9).

A szőlőműves cselekedete a gyökerek érdekében végrehajtott beavatkozás: azzal, hogy fölássza a földet és megtrágyázza, hozzájutnak a szükséges élelemhez, hogy életet adhassanak az egész fának és lehetővé tegyék, hogy gyümölcsöt hozzon.

Ez a kép jól kifejezi monasztikus hivatásunk természetét és feladatát, függetlenül attól a konkrét formától, ahogy azt megéljük, mert a hivatásunk csak akkor élő és termékeny, ha tápláljuk a gyökereinket.

Hivatásunk akkor hoz gyümölcsöt, ha megengedjük monasztikus életformánknak, hogy táplálja személyiségünk gyökereit. A gyökerek munkája rejtett, csendes és a mélyben történik. Nem látszik, de mégis tőle függ az egész élet, a fa szépsége és termékenysége. Ebben az értelemben kéri tőlünk szent Benedek, hogy mindenekelőtt legyünk belegyökerezve egy közösségbe a *stabilitás* által, és, hogy gyakoroljuk minden nap egyénileg és együtt mindazt, ami táplálja az Úrhoz tartozásunkat, aki arra hívott meg minket, hogy Országának szőlőjében termékeny fák legyünk. A szerzetes, aki hűségesen segíti a gyökerek mélyben történő munkáját, élővé és termékennyé válik, nem csak saját maga számára, hanem az egész közösség az egész Egyház és az egész világ számára.

Mindaz, amire meg vagyunk hívva, hogy éljük a magunk monasztikus közösségében, a földünket műveli és táplálja, hogy táplálhassa a gyökereinket.

Ebben a Karácsonyi levélben ennek a hivatásunk gyökereit érintő, életet adó munkának egyik szempontját szeretném hangsúlyozni, amelyet Rendünkben mindenütt még jobban kellene művelnünk, ha szeretnénk azt a gyümölcsöt teremni, amelyet Isten ígér nekünk és kér tőlünk: szeretném hangsúlyozni az Isten igéje hallgatásából fakadó folyamatos képzésünk, formálódásunk fontosságát.

„A te igéd lámpása lépteimnek”

Szent Benedek és ciszterci Atyáink és Anyáink, nagy fontosságot tulajdonítanak annak, hogy csendesen és alázatosan Istenre figyeljünk, Istenre, aki jelen van az életünkben, és aki folyton szól hozzánk a Szentírás szavaiban, a liturgiában és a szentségekben, a közösség előjárójának tanításában, és azok hagyományában, akik szent Atyáink a monasztikus életben. Amikor csendben és alázatban Istenre figyelünk, aki szól hozzánk, szól a szívünkhöz, akkor képessé válunk arra, hogy észrevegyük, hogy Isten mindenben szól hozzánk, minden találkozásban és minden körülményben.

Az a benyomásom, hogy közösségeink életében nem eléggé műveljük a *lectio diviná*-t, mint az Isten igéjének lassú és elmélkedő olvasását. Sokféle lelki és vallásos gyakorlatot végzünk, és főleg sok cselekvésben munkálkodunk, de gyakran úgy tűnik számomra, hogy mindez nem eléggé táplálkozik a Biblia szavainak hallgatásából.

A *lectio divina* minden nap azt az igét keresi a Szentírás elmélkedő olvasásában, amelyet Isten ma, a jelen pillanat körülményei között akar nekünk mondani, hogy segítsen élnünk az Ő akaratában, az Ő szeretetében, az Ő fényében és a Vele való kapcsolatban. Miként a 118-as Zsoltár mondja: „Nagyszerű lámpás a te igéd lábam előtt, ösvényemen csak ez világít.” (v. 105). Isten igéje az a fény, amely megvilágítja minden lépésünket, amelyet Krisztus nyomában teszünk. Lehetővé teszi, hogy bizalomban folytassuk utunkat, akkor is, ha éjszaka, vagy köd van. Minden nap keresnünk kell a *lectio divinában* Isten igéjét, hogy Isten formálhasson bennünket minden körülményben, amelyet meg kell élnünk, akár jó akár küzdelmes; keresnünk kell az igét, amely segít, hogy feleljünk Neki, és az állandó imádság által párbeszédben legyünk Ővele. Ha a szívünk Isten igéjének hallgatásával táplálkozik, az Evangéliummal, Isten Igéjével, aki maga Krisztus, a testté lett Ige, akkor már nem lesz nehéz megőriznünk a csendet, mély csendet, akkor is, ha a zaj vesz körül, vagy ha éppen másokkal kell beszélünk.

A *lectio divina*, ha így éljük és gyakoroljuk, azt is lehetővé teszi, hogy jobban meghallgassuk egymást, figyelmesebbek legyünk a testvéreink iránt, és hogy mély párbeszéd legyen közöttünk. Az is gazdagító, ha megosztjuk egymással Isten Igéjét, mert meghallgatni azt, amit Isten mond a közösségben egy testvéremnek, figyelmesebbé tesz bennünket arra az igére, amelyet Isten nekünk mond.

Szent Benedek és valamennyi ciszterci Atya, így Szent Bernát számára, nincs elmélkedés Isten igéjének hallgatása nélkül. A keresztény elmélkedés alapvetően az ige hallgatása, hogy párbeszédben legyünk az Úrral. Atyáink és Anyáink arra tanítanak, hogy mindig Isten igéjéből kiindulva elmélkedjünk.

Mindez belső örömünket is előmozdítja, amely segít, hogy mindennek tudjunk örülni. Mi is átélhetjük az emmauszi tanítványok tapasztalatát, akik, míg Jézust hallgatták, amint az Írásokból Isten igéjét magyarázta nekik, úgy érezték, hogy lángoló öröm tölti

meg a szívüket és elhagyták a szomorúság morgolódo homályát, a keserű csalódást, amelybe azelőtt csúsztak bele, mielőtt Jézussal találkoztak volna és hallgatták volna Őt, az Igét, aki megvilágítja az Írásokat (vö. Lk 24,13-31).

Mi is fölfedezhetjük Isten igéjének hallgatásával, hogy szívünk mélyének gyökereiből kiindulva, az élet elkezd átjárni az egész fát, személyünknek és közösségünknek az ágait, virágait és gyümölcseit.

E nélkül a hozzánk szóló Istenre odafigyelő, belső élet nélkül a monostorban zajló egész élet üres formákká válik. Esztétikai szempontból lehet szép, de hosszútávon nem lesz elég arra, hogy igazolja azokat a lemondásokat és áldozatokat, amelyekkel hivatásunk jár. Ezért aztán elkezdünk mindenféle kompenzációk és szórakozások keresésébe menekülni.

A folytonos képzés forrásai

Szent Benedek számára Isten igéje monasztikus képzésünk mély és állandó forrása. Az ige ad értelmet mindannak, amit élünk, és ez teszi lehetővé, hogy mindent mélyen és igazságban éljünk meg, Krisztusra, Isten Igéjére való élő emlékezéssel. Ezt a forrást azonban az Egyház hagyománya közvetíti számunkra, és nagyon fontos, hogy ne felejtjük, és ne hanyagoljuk el a Kinyilatkoztatásnak ezt az alapvetően egyházi jellegét. Különben megvan annak a veszélye, hogy a képzésünket elvont biblicizmussá silányítjuk.

A Regula utolsó fejezetében mintha Szent Benedek aggódva óvna attól, hogy belecsúszunk egyfajta fundamentalizmusba, amely tönkretenné hitünk és monasztikus hivatásunk forrásait. Ezért hangsúlyozza, hogy a Regula nem mond el mindent, és ahhoz, hogy teljes intenzitásban megéljük, szükséges, hogy a szabályzat betartása közben táplálkozzunk, „a Szent Atyák tanításainak” egész hagyományával (RB 73,2).

Szent Benedek a folytonos monasztikus képzésnek és formálódásnak ezt a munkáját úgy mutatja be, mint erőfeszítést, hogy egy olyan kútból merítsünk, amely, úgy mond, a bibliai forrás vizét két edénybe tölti: „a katolikus szentatyák” és a monasztikus élet atyáinak edényébe: „Valóban, az isteni tekintélyű Ó- és Újszövetségnek melyik lapja vagy melyik mondása nem a legbiztosabb irányítója az emberi életnek? Vagy a katolikus szentatyák melyik könyve nem hangoztatja azt, mint juthatunk el egyenes úton a Teremtőnkhez? Hasonlóképpen az "Atyák Beszélgetései", "A Szerzetesi Rendtartások", továbbá az "Atyák Élete" és Szent Baszileiosz atyánknak Regulája, mi egyebek, ha nem a helyesen élő és engedelmes szerzeteseknek szóló eszközök az erények gyakorlására?” (RB 73,3-6)

Az Isten igéjének élő vize közvetlenül jut el hozzánk, azonban gazdagabban megértjük, ha azon keresztül a patrisztikus és monasztikus hagyományon keresztül fogadjuk be, melyet az Egyház kínál nekünk.

A Regula 73. fejezetének ebben a részletében fontos megjegyeznünk azokat az indítékokat, amelyeket szent Benedek kiemel, hogy így arra buzdítson bennünket, hogy a keresztény Kinyilatkoztatás és Hagyomány kútjának minden szintjéről merítsünk.

Mindenekelőtt azt mondja, hogy a Biblia számunkra a „*rectissima norma vitae humanae* – az emberi életnek legegyszerűsebb irányítója”. Az Isten igéje tanít minket embernek lenni. Nem csak arra, hogy szerzetesek vagy vallásosak legyünk; nem csupán imádkozni és elmélkedni tanít. Isten azért szól hozzánk, hogy mindenekelőtt beteljesedjék bennünk a mi emberi hivatásunk, az a terve, amellyel saját képére és hasonlatosságára teremtett minden egyes embert. Az Isten igéjének tehát formálnia kell bennünket egész emberségünkben, mindenben, ami emberségünkhöz tartozik. Szent Benedek jól megmutatja, hogy mily teljesen és mélyen át tudja járni az embert ez az Isten igéjére figyelő lelkület. Gyakorlatilag a Regula minden fejezetében idézi a Szentírást, mindennel kapcsolatban, még akkor is, amikor a hétköznapi élet leginkább anyagi vagy banális aspektusairól van szó. Isten igéje megvilágítja és vezeti az emberi kaland minden lépését és lehetővé teszi, hogy mindent az Atya szeretetervének az egységében éljünk meg. Miként az Ige testé lett és közöttünk élte és velünk együtt éli a mi emberségünk teljességét és tökéletességét, az Isten igéje szeretné a mi életünkben is megvalósítani az Atya tervét és mindenben hasonlóvá tenni bennünket a Fiúhoz a Szentlélek kegyelme által.

Szent Benedek azzal folytatja, hogy az Egyházatyák művei megmutatják nekünk az egyenes utat, amely által a Teremtőhöz juthatunk. Az Atyák tehát arra tanítanak, hogy hogyan térhetünk vissza az Atyához, hogyan találhatunk rá Arra, aki minket teremtett, valódi eredetünkre. Mindez azt jelenti, hogy az Atyák tana segít, hogy egyenest a célunk felé tartjunk, életünk végcélja felé haladjunk, amely a mi bűn miatt elvesztett képünk újra megtalálása az Istennel való örök közösségben. Ebből fakadóan az Egyházatyák is olyan forrás, amely táplálja a mi emberi életünk igazságát és beteljesedését.

A „katolikus szentatyákon” mindazokat a szerzőket kell értenünk, akikről az Egyház elismeri, hogy egyeznek a Krisztustól kapott és a századok folyamán továbbadott Kinyilatkoztatás igazságával, és természetesen, az egyházi Tanítóhivatal minden dokumentumát egészen a mai napig. Hogy visszatérjünk már mostantól kezdve az Atyához, aki minket teremt, szükségünk van az Egyház hitére és egy állandó segítségre azért, hogy hűségesek maradjunk az igazságban és a szabadságban.

Végül, szent Benedek azt kéri tőlünk, hogy merítsünk a monasztikus hagyományból. Miként az Egyház Atyái és Anyái Isten igéjét adják tovább nekünk, hogy igazságban haladhassunk a végső célunk felé, a monasztikus élet Atyái és Anyái is, ugyanebből a forrásból, az Egyház hagyományát közvetítik nekünk, amely segít, hogy igazságban éljük meg hivatásunk szépségét. A monasztikus forrásokon túl, amelyeket szent Benedek idézhetett a maga korában, ide sorolhatjuk mindazokat a műveket, amelyek azóta napjainkig rendelkezésünkre állnak, hogy segítsenek bennünket sajátos hivatásunk elmélyítésében, valamint mindazon szerzetesek és szerzetesnők életét, akik példaképek számunkra. Természetesen ki kellene egészítenünk a sort szent

ciszterci szerzőinkkel is. Írásaik és életük – hiszen tanításuk mindig élettapasztalat is egyben – „a helyesen élő és engedelmes szerzeteseknek szóló eszközök az erények gyakorlására”. Egy sajátos hivatás, mint a monasztikus hivatás akkor teljesíti be az életünket, ha „erénnyé” válik, tehát olyan értéké, amely a kegyelem által testesül meg a személyben, életforma, amely jóvá, egyensúlyossá, igazzá és széppé teszi a személyt, aki Krisztus nyomában ezen az úton elköteleződik. Az életnek ez a jósága mindig engedelmesség gyümölcse, mert a hivatásunkat nem mi találjuk ki. Ha a mi kitalációnk lenne, nem Krisztust követnénk, hanem saját magunkat. Nincs rosszabb formája a „hivatásnak”, mint az, amelyben saját magunkat tükrözzük vissza, saját magunkat hallgatjuk és saját magunknak „engedelmeskedünk”. Azt hisszük, hogy haladunk, de valójában magunk körül forgunk és egy helyben állunk anélkül, hogy növekednénk.

Ha ez történik velünk, mindez valószínűleg azért van, mert gyakran az engedelmisségünk és az, ahogyan megtartjuk a Regulát, nincs eléggé táplálva és öntözgetve lelkiismeretünk és szabadságunk gyökerénél a monasztikus formálódásnak abból a kútjából, amelyet szent Benedek ajánl nekünk. Fontos, hogy tudatában legyünk ennek és segítenünk kell egymást, hogy eljussunk ehhez a forráshoz egyénileg és közösségekben. Nem arról van szó, hogy ismerjük teljességében az egész Bibliát sem pedig arról, hogy el kell olvasnunk az összes Egyházatyát. Elég, ha mindnyájan rádöbbenünk, hogy szükségünk van arra, hogy hozzáférjünk, még ha egészen egyszerűen és szerényen is, de hűségesen és kitartóan, formálódásunknak ehhez a három kútjához, amelyet az Egyház ajándékoz és közvetít számunkra. Csak így lesznek hivatásunk fájának gyökerei öntözve és táplálva; csak így fogunk gyümölcsöt hozni, nem csak magunknak, hanem az Egyháznak és az egész világnak, mert az Egyházban, a monasztikus életnek főként az a hivatása, hogy ápolja a láthatatlan gyökereket, amelyek elengedhetetlenek az egész fa életéhez, szépségéhez és termékenységéhez.

„Legyen nekem a te igéd szerint”

Szent Benedek azt kéri tőlünk, hogy döntsünk e mellett az állandó képzés és formálódás mellett, hogy jobban bejárhassuk a monasztikus és cenobita életnek azt az útját, amelyet a Regula állít elénk (vö. RB 73). Az Isten igéjének hallgatása és elmélyítése az életet szolgálják: Isten igéje akkor lesz valóságos számunkra, ha megengedjük neki, hogy a Szentlélek működése által megtestesüljön mindennapos emberi életünkben.

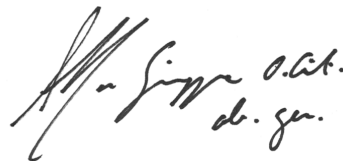
Mindebben Szűz Mára Anyánk és Tanítónk. Nála minden az ő Gábor angyalnak adott válaszába van belesűrítve: „Legyen nekem a te igéd szerint” (Lk 1,38). A Szűz alázatos és befogadó szabadsága lehetővé teszi Isten Igéjének, hogy testet öltson benne, Jézus-Krisztus testét, aki azért lett emberré, hogy megszabadítsa a világot. Isten igéje, amelyet hallgatunk, és amelyről elmélkedünk, testet akar öltetni az életünkben. Ez az az esemény, amelyben életünk eléri célját, a Szentháromság egy Isten szeretetervének megvalósulását. Saját életünk válik Krisztus eljövételének terévé, jelenlétének és szeretetének jelévé és eszközévé.

„Amint az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megitatja a földet, termékennyé és gyümölcsözővé teszi, magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, úgy lesz az én ígém is, mely számból kijön: nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem megteszi, amit akarok, és véghezviszi, amiért küldtem.” (Iz 55,10-11)

Mint Máriától, tőlünk is azt kérik, hogy bízzunk a Lélek erejében, amely Isten Igéjében lakik, amelyet alázattal kell befogadnunk, engedve, hogy termékennyé tegye szegény emberségünk földjét. Isten Igéje nem egy nehezen érthető gondolat vagy fogalom; Isten Igéje Valaki, az Isten Fia, aki kisgyermekként jön a világra, megszületik és növekszik bennünk és közöttünk. Ő az, aki megvalósítja bennünk az Igének és az Eseménynek, az Igazságnak és az Életnek az egybeesését, az Egyház életében és szentségeiben. Ő, az Isten Igéje, aki megújít mindent (vö. Jel 21,5), aki újjá teremti mindazt, ami öregnek, terméketlennek és halottnak tűnik számunkra. Ő Jessze vesszeje (Iz 11,1), akitől Isten egész népe újjászületik, akitől mindig újjászületik személyes életünk, közösségünk és rendünk élete.

Ezt a folytonos újjászületést, Krisztusban való újjászületésünket és Krisztus újjászületését bennünk, ezt kívánom mindnyájatoknak a közelgő Karácsony ünnepére és az újesztendő minden napjára. Örülök, ha találkozhatok veletek, vagy mindenesetre annak, hogy folytathatom veletek egységben a mi alázatos utunkat a jelenlévő Emmánuelre figyelve, Őt követve!

Minden testvéri szeretetemmél,

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCist. Generális Apát

Róma, 2011. december 8-án,
Szeplőtelen Fogantatás Főünnepén